

faae drøftet og vedtaget et Forslag af et andet Indhold end det tidligere beskændte. Vilde Regjeringen overhovedet fremkomme med en midlertidig Bevillingslov, maatte den altsaa fremkomme med den tidligere, og jeg begrundede Nødvendigheden heraf derved, at der ikke var Udstat til, at Finantslovsforlaget snart skulde blive vedtaget. Jeg afviser altsaa med fuldkommen Bestenhet, at Regjeringen har udtalt Noget om, hvorvidt der overhovedet vil komme en Finantslov tilstede eller ikke. Naar man bemærker: Ja, hvorfor vil Regjeringen fremkomme med et Forslag som dette, som den dog maa vide, at Folkethinget ikke gaar ind paa, skal jeg dertil for det Første bemærke, at denne Viden om, hvad Folkethinget vil, er jo først ved at fremkomme. Den har ikke foreligget, men hvad der derimod har foreligget med fuldkommen Sikkerhed, er, at Forslaget i den gamle Skikkelse vil Landsthinget ikke tage imod. Det har altsaa maattet være Regjeringens Op-gave at søge saadanne Forandringer i Lovforslaget, at det kunde paa den ene Side blive fuldstændig klart og tydeligt, hvad der mentes dermed, og at der paa den anden Side var en Mulighed for, at begge Rigsdagens Af-delinger kunde enes derom. Til det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) skal jeg endnu gjøre den Bemærkning, at der er jo en ganske sikker Maade, hvorpaa Rigsdagen kan undgaa denne Regjeringens Vilkaarlighed, som altid mere eller mindre maa komme tilstede, naar der gives Regjeringen Bemyndigelser, som ikke ere skarpt definerede, og det er den at opfylde, hvad der er Grundlovens Forlangende til Rigsdagen, at den tilveiebringer en Finantslov inden Finantsaarets Udgang. Grundloven venter, at det skal være gjort paa to Maaneder; Rigsdagen mener, at fem til sex Maaneder undertiden ikke en Gang ere tilstrækkelige til at forhandle til Ende dette Overflag over Indtægter og Udgifter. Saa snart Rigsdagen kun vil opfylde denne Grundlovens Forventning til den med Hensyn til Behandlingen af Finantsloven, ville jo alle disse Spørgsmaal om Regjeringens Vilkaarlighed i Benyttelsen af ubestemte Bevillinger ganske falde bort. Det forekommer mig at være et sundt og godt Raad, som jeg vil haabe, at det ærede Medlem fra Odense Amt vil lade gaa videre til sine Venner. Har det gjort et pinligt Indryk paa det ærede Medlem at se dette Forslag, saa maa det ærede Medlem være overbevist om, at det er pinligt for Regjeringen Nar efter Nar at skulle komme frem med saadanne Forslag, fordi, af Grunde som Regjeringen ikke er i Stand til at vurdere og appreciere, Finantslovens Behandling

trækkes ud, ikke blot over de i Grundloven forudsatte 2 Maaneder, men endog i over 3 Gange 2 Maaneder uden at bringes til Ende.

Det ærede Medlem fra Odense Amt (Monrad) tillod sig at betegne mine Følelser lige overfor Finantsloven som kolige, og præcisere det nærmere derhen, at jeg ikke tilstrækkelig tog mig af, hvad han kaldte Finantslovsforlagets Unoder. Iblandt disse Unoder, som det ærede Medlem citerede, var ogsaa den, at Indholdet af § 27, som jo skulde gjøre Rede for Anvendelsen til Fremgang i Formue, saa lidet svarede til dens Betegnelse. Dersom jeg ikke huster meget feil, skyldes netop denne § 27's Fremkomst Forlangender fra dette Things Side, og det fra Mænd af dette Thing, som stod det ærede Medlem meget nær. Og hvad dens Indhold angaar, som det jo altid vil være meget vanskeligt at faae affattet saaledes, at Enhver vil erkjende, at Udgiftsposten svarer til Betegnelsen, at den er en virkelig Formuefremgang, saa var det ærede Medlem ikke ganske heldig i de Exempler, han nævnedes, idet nogle af dem have staaet paa denne Paragraf saa længe, jeg kan hufte, og det er gaaet som godt Latin, at det var Formueerhvervelser. Jeg har meget hyppig ligesom det ærede Medlem rystet paa Hovedet og udtalt min Tvivl, om det var Formueerhvervelser, i alt Fald efter en Privatmands Betragtningssmaade overfor Sligt, men denne Postering har nu Alderstids Hævd, og jeg ser i Virkeligheden ikke, at det kan betegne et koligt Forhold fra en Finantsministers Side lige overfor Finantsloven, at han lader saadanne gamle Posteringsmaader blive staaende. Skulde enhver Finantsminister bestræbe sig for at faae Finantsloven omposteret efter det, som han nu syntes passede bedst, saa tror jeg, at man i Virkeligheden vilde have god Grund til at beklage sig; i alt Fald vilde Statistikerne vride deres Hænder i Fortvivlelse. Et andet Exempel, som det ærede Medlem fremførte, tror jeg slet ikke passede. Det var det, at § 28, som det ærede Medlem beklagede sig over, kun præsenterede sig med en Række Prikker. Ja, det er fuldkomment rigtigt, men hvem er det, der har villet det? Det er jo det høie Thing. Denne § 28 er jo Resultatet af et Kompromis mellem dette Thing og det andet Thing, og det er en Selvfølge, at denne § 28 umulig kan komme frem paa Finantslovsforlaget fra først af paa anden Maade end med en Masse Prikker, maaske med enkelte Poster udførte, men i Reglen kun som en Række Prikker. Dersom Thinget i Virkeligheden er kjed af denne § 28, da skal der fra min Side